

De Ster

J. REUBEN CLARK Jr.
Eerste raadgever

GEORGE ALBERT SMITH
President

DAVID O. McKAY
Tweede raadgever

15 Januari 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 1

INHOUD :

Geen Profeet, doch een luisterend oor, door Pres. J. Reuben Clark	3
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	5
Bedrieger of Profeet? door Alma Sonne	8
Nieuwjaarsgroeten van de Zendingspresident	10
Zendingen in de Nederlandse Zending	11
Priesterschap	16
De Zusters Hulpvereniging	17
George Albert Smith	18
De Genealogische Vereniging	19
De J.M.O.O.V.	20
De J.V.O.O.V.	21
De Zondagsschool	22
Jeugdwerk	23
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer	24
Gebeurtenissen in de Zending	29

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,

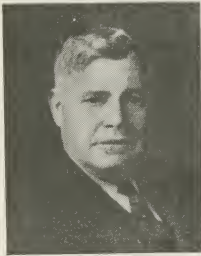
Assistente: TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

GEEN PROFEET

doch een luisterend oor.

door President J. Reuben Clark
van het Eerste Presidentschap.

★

Uittreksel van een toespraak, uitgesproken tijdens de in October j.l. te Salt Lake City gehouden conferentie.

Enige tijd geleden vond ik een blaadje op mijn bureau, dat ik helaas weggegooid heb. Boven aan dit blaadje stond geschreven: „Wij hebben behoefte aan een profeet,” en toen ik dit las, dacht ik er aan, hoe blind de wereld is. Wij hebben een profeet gehad, een Amerikaanse Profeet, die onze taal sprak, onze christelijke idealen bezat, en ons de grote beginselen van rechtvaardigheid predikte, welke wij nog steeds hebben en waarvan de wereld een gedeelte bezit. Iets meer dan honderd jaar geleden predikte hij ze in onze eigen taal. In boeken vinden wij ze opgetekend en een eeuw lang heeft de Kerk ze gepredikt.

De moeilijkheid met de wereld is, dat zij geen profeet wil, die gerechtigheid predikt. Zij wil een profeet, die alles goedkeurt wat zij doet, hoe slecht en verdorven haar handelingen ook mogen zijn. Dit is niet nieuw. Noach predikte tot het volk. Hij was een profeet en leerde de mensen wat te doen. Ten slotte overtuigde hij zijn eigen familie, waardoor deze

werd gered. Hetzelfde was het geval met Mozes. Toen de kinderen Israëls in Egypte waren en hij hun bevrijding beloofde van het juk der slavernij, volgden zij hem en deden wat hij hun gebood, doch niet zodra waren zij uit Egypte en buiten het bereik van hun slavenmeesters, of zij vergaten alles en kwamen tot aan zijn dood toe steeds weer tegen hem in opstand.

Wat de latere profeten in Israël betreft: Elia overtuigde zijn tegenstanders door een wonder, dat hij een profeet was, maar toch vervolgde Izébel hem als een wild dier, en zij zou hem zeker gedood hebben als God niet op wondervolle wijze zijn ontsnapping bewerkstelligd had. Jesaja en Jeremia drongen niet alleen aan op het leiden van een goed en rechtvaardig leven, zij spraken ook over de verwantschap van de volkeren onderling en hoe Israël zich ten opzichte van deze naties moest gedragen. Israël sloeg hun waarschuwingen en voorspellingen echter in de wind, en de onheilen, waarvan zij ge-

profeteerd hadden, kwamen over het volk.

Onze Profet Joseph Smith en alle profeten na hem — want aan het hoofd van deze Kerk heeft altijd een Profet gestaan — predikten door openbaringen des Heren bepaalde grote beginselen, die de wereld gered zouden hebben, doch de wereld wilde niet luisteren. Wij hebben geen gebrek aan een profet; waar wij behoefte aan hebben is een luisterend oor en het besluit te leven, zoals God het geboden heeft. Dat is wat wij nodig hebben. De weg werd ons duidelijk aangegeven. In de eerste dagen van het bestaan der Kerk maakte de Profet door openbaring een plan bekend, door ons de Verenigde Orde genoemd, dat het persoonlijk initiatief handhaafde en tevens zou voorzien in de noden der behoeftigen. Toen bleek, dat wij niet volgens dit plan konden leven, gaf de Heer ons een reeks openbaringen, waaruit geleidelijk het plan ontstond, volgens hetwelk voor onze armen gezorgd wordt door de rijken, die van hun overvloed afstaan. Wij kennen dit plan nu als het grote welvaartswerk. Ook dit welvaartswerk is niet nieuw, uitgezonderd dan de machines, die wij aangeschaft hebben om het werk te vergemakkelijken.

Meer dan honderd jaar geleden gaf de Heer ons een gezondheids-wet, door Hem het Woord van Wijsheid genoemd. Indien deze wet werd nageleefd, zou het gehele mensdom er baat bij hebben, voorzover het de stoffelijke behoeften betreft. En gezien de nauwe verwantschap van het lichaam met de geest, zouden wij door dit Woord van Wijsheid

nu een goed eind op weg zijn naar die vrede, waarvoor men zo toegewijd arbeidt en ernstig bidt. Hij leerde ons eveneens de verwantschap, welke bestaat tussen vader en zoon, kind en ouders, wat een der beginselen is, die de mensheid kunnen redden. Dit beginsel werd voor het eerst bekend gemaakt op de berg Sinaï. Later herhaalde de Heiland het voor de Hem ondervragende Farizeërs. Wij zijn het echter vergeten. De profetie is er, die geeft ons geen moeilijkheden. Het zijn onze oren, die in gebreke blijven.

In die grote openbaring, waarin gezegd wordt hoe het Priesterschap moet regeren, gaf hij ons het juiste beginsel voor een rechtvaardig bestuur. Hij gaf ons eveneens een wet in geval van oorlog. Wij, Zijn volk, mogen niet ten oorlog trekken, tenzij Hij het ons gebiedt. Vervolgens zegt deze openbaring wat de aangevallenen moeten doen, hoevele malen zij moeten vergeven.

Onze Profet verklaarde eens, dat dit land (Amerika) een beloofd land was en dit zou blijven, zolang wij de God van dit land zouden aanbidden, n.l. Jezus Christus, doch hij waarschuwde ons, dat wanneer wij groot in boosheid zouden worden, Hij ons zou vernietigen, zoals Hij andere volkeren voor ons vernietigd heeft.

De Profet gaf ons een grote openbaring betreffende de grondbeginselen van regeringsbeleid, de verhouding van burgerlijke ambtenaren tot het volk, en van het volk tot de wetten. In deze openbaring werd gehoorzaamheid geboden aan rechtvaardige wetten. Al met al voldoende om ons op te heffen uit het moeras van

hoogmoed, wetteloosheid en misdaad.

Het Evangelie garandeert ons vrijheid van spreken, handelen, pers, enz. Dat is een onderdeel van het werk van onze grote Profet Joseph Smith en wie na hem kwamen. Een eeuw lang zijn deze beginselen in druk verschenen. De Amerikaanse Profet heeft gesproken. Amerika en de gehele wereld hebben behoefte aan een luisterend en gewillig oor. Maar bovenal hebben wij, leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, behoefte aan een luisterend oor.

Moge God ons dat oor geven. Moge Hij ons het verlangen geven te lezen wat Hij ons gezegd heeft. Moge Hij ons de geest,

Zijn geest, geven om de beginselen van het evengalie, hetwelk Hij ons gegeven heeft, in onze zielen te doen doordringen. Geve Hij, dat wij het verlangen en de kracht mogen vinden deze beginselen te leven, want dan zullen wij in ons leven een vreugde en geluk vinden, die alle beschrijving te boven gaan.

Wederom zeg ik: moge God ons een luisterend en gewillig oor geven voor alles, wat Hij ons gebiedt, opdat wij mogen leven, zoals Hij van ons verlangt. Geve Hij ons, mensen, het verlangen en de kracht het Priesterschap te eren, zodat hij ons iedere zegen kan geven, welke goed voor ons is, bid ik nederig in de naam van Jezus. Amen.

» WIJ GELOVEN «

door T. EDGAR LYON.

×

8. *Wij geloven dat de Kerk een goddelijke instelling is.*

Inleiding.

De Heiligen der Laatste Dagen leren dat Jezus, toen Hij op aarde wandelde, niet alleen Zijn Evangelie predikte, doch eveneens Zijn Kerk organiseerde. In de eeuwen, die volgden op de persoonlijke bediening van de Zaligmaker en Zijn Apostelen, zijn vele mensen er toe gekomen te geloven, dat het begrip „kerk” eigenlijk een uitdrukking is, waarmede een groep mensen wordt aangeduid van eenzelfde geloofsovertuiging en godsdienstige riten. Deze mensen ontkennen, dat hun kerk goddelijk is, en zij leren, dat Jezus nimmer een kerk organiseerde of zelfs maar het voornemen had het te doen. Zij beschouwen alle kerken als menselijke instellingen, slechts in het le-

ven geroepen om de uitoefening van de godsdienst te vergemakkelijken en bepaalde theologische ideeën en rituele handelingen in stand te houden. De Heiligen der Laatste Dagen geven toe, dat een dergelijke opvatting juist is wat de kerken van onze hedendaagse christenwereld betreft, doch zij zijn het niet eens met de stelling, dat Jezus Zijn volgelingen nimmer te samen bond in een organisatie, waarin Zijn leerstellingen zouden blijven voortbestaan en die de leden in staat zou stellen hun leven beter in te richten.

De vroegere Christelijke Kerk.

Het is inderdaad waar, dat in de Bijbel geen gedetailleerd en volledig verslag

gevonden kan worden van de door Jezus gestichte organisatie of kerk, noch waar en wanneer deze organisatie plaats vond, of een lijst van haar ambtenaren en hun verschillende speciale plichten, ambten en aanstellingen. Doch hoewel deze bijzonderheden ontbreken, is er een overvloed van bewijzen, dat zij, die na Jezus' dood de leiders der Christelijke beweging werden, zeer bepaalde opvattingen hadden omtrent hun roeping en ambt, en zij een vastomlijnd plan volgden bij het organiseren van degenen, die Jezus aanvaardden als hun Zaligmaker. De Kerk, die aldus ontstond, had ten doel zowel de Christelijke levenswandel als de leerstellingen, welke zij ontvangen hadden, in stand te houden en te doen voortleven. De ruimte laat ons niet toe dit onderwerp tot in bijzonderheden te bespreken, daarom moet een tweetal voorbeelden voldoende zijn om de aard der oorspronkelijke Christelijke Kerk te belichten.

Een der eerste bewijzen, dat de vroegere Kerk werkelijk bestond als een georganiseerd lichaam, vinden wij in het verslag van een vergadering, na de hemelvaart door de volgelingen van Jezus gehouden. Wij lezen, dat Petrus in die vergadering opstond en de broeders, ongeveer honderd en twintig in getal, toesprak. Hij zeide, dat een opvolger gekozen moest worden voor Judas, die door zelfmoord om het leven gekomen was. Dit is een onaanvechtbaar bewijs, dat deze leiders hun goddelijke aanstelling hadden ontvangen om in een georganiseerd lichaam te arbeiden. Daarna verklaarde Petrus, dat bepaalde eisen gesteld werden aan hem, die voor dit ambt gekozen moest worden. Toen er twee kandidaten gesteld waren, beslisten deze leiders wie van de twee zij zouden nemen, waarbij zij vertrouwden bij hun keuze door God geïnspireerd te zullen worden. Zij werden dan ook geïnspireerd Matthias voor het ambt te kiezen (zie Hand. 1 : 12-26).

Deze gebeurtenis doet een tweede beginsel uitkomen, kenmerkend voor de vroegere Kerk, dat tevens aantoonde hoe de Apostelen het werk van hun Zaligmaker voortzetten. Dit beginsel is namelijk dat van God's openbaring ten behoeve van zowel de individuele mens als de Kerk in haar geheel. Zij beslisten niet volgens de maatschappelijke kennis, die zij bezaten, noch lieten zij persoonlijke genegenheid meespreken. Zij baden God, die de ware gevoels- en gedachten

van de mens kent, hen te inspireren diegene te kiezen, die het meest geschikt was voor dit verantwoordelijke ambt. Door het gehele Nieuwe Testament vinden wij verwijzingen naar dit beginsel. De vroegere Kerk werd door de Geest geleid. De leiders steunden op God's openbaringen in alle bestuurszaken de Kerk betreffende, omdat zij wisten God's wil te doen met het prediken van het Evangelie en het stichten van kerken (zie Hand. 9, 10, 13 : 1-3; 16 : 6-10; 27 : 9-44 voor voorbeelden van het vertrouwen, hetwelk de vroegere leiders der Kerk stelden in openbaring met betrekking tot de leiding van zowel de Kerk als haar leden).

Een derde beginsel, dat in de Bijbel duidelijk naar voren treedt, is dat van goddelijke macht of autoriteit van hen, die door Jezus geroepen werden. Zij bezaten een bepaalde macht te handelen, te bevestigen, te verordineren en te zegenen, welke macht zij voor het welzijn der Kerk en haar leden en tot stichting der Heiligen gebruikten. (Zie Hand. 8 : 5-25 en 14 : 21-23 voor voorbeelden van deze macht, zoals de Apostelen haar gebruikten en op anderen bevestigden).

Het is zeker, dat de Apostelen en hun medezendingen niet slechts predikten en doopten volgens de autoriteit, welke zij hielden, doch dat zij de gelovigen organiseerden in gemeenschappen of gemeenten, die aangeduid werden met het woord *ecclesia*, hetwelk het best vertaald wordt door ons *kerk*. Waar zich een groep gelovigen bevond, werd een gemeente gesticht. De Apostelen vonden deze gemeenten de vanzelfsprekende uitvloeiselen en vruchten van hun zendingsarbeid. Sprekende over deze zendingsarbeid, zeide Lucas: „En zo werden de kerken in geloof gevestigd en hun aantal nam dagelijks toe.” (Zie Hand. 16 : 5; zie eveneens Hand. 13 en 17-20 voor een beschrijving van het uitgebreide netwerk van kerken, dat voor het welzijn der Heiligen in het leven werd geroepen).

Afval en Hervorming.

In de eeuwen, volgend op de dood van hen, die dicht genoeg bij Jezus en Zijn Apostelen geleefd hadden om zich te herinneren hoe eenvoudig en duidelijk het evangelieplan was, slopen corruptie en vele wijzigingen de Kerk binnen. Leerstellingen werden verdraaid en verordeningen veranderd. Men verklaarde, dat de macht van openbaring niet meer

nodig was, terwijl de autoriteit van het priesterschap, dat de Apostelen bezeten hadden, verdween. Toen dit alles zich voltrokken had, bestond de ware Kerk van Christus niet langer op aarde, in plaats daarvan vond men door mensen gevormde instellingen. Zo bleef de toestand tot de periode aanbrak, bekend als de Hervorming. De hervormers waren zeer geleerde mannen met een groot geloof, die zich bewust waren van de afvalligheid en corruptheid der kerk in hun dagen, waarom zij haar poogden te verbeteren. Zij deden prachtig voorbereidend werk, want vele in de middeleeuwen ontstane valse leerstellingen verdwenen door hun toedoen, doch zij slaagden er niet in het Evangelie in zijn volheid te herstellen, noch de autoriteit van het priesterschap van God. Hun falen is voornamelijk te wijten aan het feit, dat zij meenden dat de Bijbel, gevoegd bij het persoonlijk oordeel van de mensen, voldoende was om de ware Kerk te herstellen, zoals zij eens geweest was.

De Herstelling.

Toen Joseph Smith op die gedenkwaardige lentemorgen van 1820 naar het bosje ging, deed hij dit omdat hij geen raad wist met het probleem, welke der verschillende hem bekende kerken het ware evangelie predikte. In antwoord op zijn oprecht gebed werd hem gezegd zich bij geen van deze kerken aan te sluiten, omdat zij leerstellingen van mensen predikten, die een gruwel waren in God's ogen. Hem werd eveneens gezegd, dat de ware Kerk van Christus niet op aarde was, doch t.z.t. bij getrouwheid door hem zou worden hersteld. Dit is een belangrijk punt. De Heer noemde beide, zowel Kerk als Evangelie, en sprak van beider herstelling, wat bewijst, dat Kerk en Evangelie niet gescheiden kunnen worden. De Kerk is de zichtbare, uiterlijke vorm of organisatie, door middel waarvan de machten en leerstellingen van het Evangelie in het leven van de mensen doorwerken. Tot de Kerk wendden de volgelingen van Jezus zich om instructies en samenwerking, evenals voor hernieuwing van met de Here aangegane verbanden. In de Kerk kan men God aanbidden en door de Kerk worden de zendingswerkzaamheden geleid. De Kerk is een vitale, goddelijke instelling, door God in het leven geroepen voor het welzijn der mensen.

Wat de Kerk betekent voor de Heiligen der Laatste Dagen.

Voor de Heiligen der Laatste Dagen betekent de uitdrukking „kerk” meer dan een gebouw, een groep mensen, die hetzelfde geloven en eenzelfde doel nastreven. Voor hen is de kerk meer dan een instelling, die voor ontspanning en ontwikkeling zorgt of een plaats, waar men in gebed kan gaan. En veel meer betekent zij voor de Heiligen der Laatste Dagen dan een organisatie, waarvan men geroeyd kan worden. Voor de Heiligen der Laatste Dagen is de kerk de bewaarster van het evangelie en bevat zij God's Priesterschap. Zij voorziet de Heiligen van alles, wat nodig is om een waarlijk Christelijk leven te leiden. Door haar wordt het Evangelie in het leven der mensen gebracht.

De Kerk en aanbidding. Christenen moeten hun God en Heiland aanbidden, willen zij Hem dicht nabij komen en trachten een getuigenis van Hem te krijgen. Temidden van de verzoeken en de strijd om het aardse bestaan, is de gemeenschap met God onze grote bron van kracht. De Kerk biedt ons de kans deze heerlijke ondervinding op te doen. Niet alleen is het gebouw, waarin wij samenkomen, daarvoor beschikbaar, doch het werd speciaal voor dat heilige doel toegewijd. Wij kunnen er onze God prijzen door gebed en gezang. De verzoening en de betekenis er van kunnen wij er overpeinzen. Wij mogen er deelnemen aan het Sacrament met het voornemen ons verbond te hernieuwen en voor onze zusters en broeders te getuigen, dat het onze bedoeling is te leven als ware Christenen.

De Kerk en het Priesterschap. In de Kerk vindt men alle sleutelen van de autoriteit en de macht van het Priesterschap naar de orde van de Zoon van God. Zij is het centrale punt der goddelijke macht, die onder God's geïnspireerde leiding tracht te dienen. Alle machten om de zaligmakende verordeningen van het Evangelie te bedienen, tot het priesterschap te verordineren, zegeningen te bevestigen, de zedingsarbeid onder de volkeren te bevorderen en het roepen tot leidende ambten, berusten bij het Priesterschap. De Kerk is een aan de mensheid gewijde instelling, waardoor in de behoefte van de individuele mens wordt voorzien, in plaats van een instel-

(Vervolg op blz. 22).

Bedrieger of Profeet?

door President Alma Sonne.

*

In onze moderne wereld heeft niemand stouter dingen beweerd dan de Profeet Joseph Smith. Zijn stoutmoedige verklaringen waren een uitdaging voor de godsdienstleiders van zijn tijd. Talloze biografen hebben zijn uitdaging aangenomen, met als gevolg, dat sommigen hem schilderen als een profeet, terwijl anderen hem tekenen als een bedrieger en godslasteraar. Nog steeds zijn er mensen in de wereld, die hem liefhebben en haten. Getrouwe volgelingen hebben hun leven gegeven voor de zaak, waarvoor hij streed. Zijn leerstellingen hebben ruim stof gegeven voor discussies, die nu reeds langer dan een eeuw onverflauwd voortduren. Zijn geschriften en veelzijdige leerstellingen vormen een onuitputtelijke bron van studie en onderzoekingen. Joseph Smith

was niet bevreesd voor onderzoekingen. Voor historici en onderzoekers liet hij tastbare bewijzen te over na. Hij had groot vertrouwen, dat de juistheid zijner gezichtspunten en leringen op overtuigende wijze bevestigd zou worden.

Hij verwachtte vervolging en tegenstand. Hij waarschuwde zijn volgelingen, dat zij uit hun tehuisen naar het Rotsgebergte verdreven zouden worden. Kalm doorstond hij spot, valse beschuldigingen en soms zelfs mishandeling. Hij was evenwel niet ontmoedigd. Het werk, door hem aangevangen, zou eens zegevieren. Toen de golf van tegenstand het hoogst was, zeide hij rustig: „Vervolgingen mogen zwaar zijn, het gepeupel mag samenrotten, legers zich verenigen en smaad haar hoogtepunt bereiken, de door God gegeven waarheid zal voort schrijven, moedig, verheven en onafhankelijk, tot zij op ieder vasteland en in ieder land en elke taal zal zijn doorgedrongen.” Dit is geen uitlating van iemand, die zich overwonnen gevoelt. Gedurende de negen en dertig jaar van zijn leven werd hij vele malen voor de rechters gedaagd en even zovele malen achtte men hem onschuldig aan het hem ten laste gelegde. Het gepeupel joelde

en hilde. Maar Joseph Smith had een verbond aangegaan met God. Dat was het geheim van zijn macht en zijn wonderbaarlijke verrichtingen. Als een getrouwe dienstknecht droeg hij zijn verantwoordelijkheid en kweet hij zich van zijn taak. „Indien zij Mij vervolgen,” zeide Jezus, „zullen zij ook u vervolgen.” (Joh. 15 : 20). Daarom was tegenstand te verwachten.

Wie kan een verklaring geven van deze profet der negentiende eeuw? Velen hebben het geprobeerd, doch niemand is er in geslaagd, uitgezonderd degenen, die des Profeten eigen verklaring hebben aanvaard. De laatste theorie is van de hand van James Black, D.D., in zijn boek, getiteld: „New Forms of the Old Faith” (Nieuwe vormen van het oude geloof), dat in Mei 1948 verscheen. De geleerde doctor, die „lange tijd predikant van de St. George's West Church te Edinburgh” was, bekend, dat het „Mormonisme” een „groter probleem is dan de meeste mensen zich in kunnen denken”. „Het vraagt een bijzonder geleerd man,” zegt hij, „om een zo in de finesses uitgewerkte bedriegerij te ontmaskeren, die, hoe ongelooflijk het ook klinkt, meer dan honderd jaar het publiek heeft misleid”. Voorts verklaart hij: „Hoe een zo weinig ontwikkeld man als Joseph Smith zulk een schitterend systeem van wetten en ideeën, vermengd met vele belangwekkende historische gegevens, ingenieuze speculaties en en fantasierijke verbeeldingskracht, heeft kunnen uitdenken, maar bovenal, hoe het mogelijk was, dat hij dit alles wist op te dienen in een stijl, die geheel

vreemd was aan zijn gewone wijze van spreken en opvoeding, vormt het eigenlijke probleem.” Inderdaad, doch het is slechts een der eigenlijke problemen. Er zijn er vele, waarvan het ene voor de sceptische critici al even verwarrend is als de anderen. De doctor tracht zijn probleem op te lossen door te suggereren, dat „waarschijnlijk de enige theorie, die het wonder kan verklaren, op psychologische gronden rust”, en dat Joseph Smith „ideeën onder woorden heeft kunnen brengen, welke door zijn normaal verstand slechts ten dele werden verstaan, waardoor hij in een geheel andere dan de gebruikelijke taal kon spreken en schrijven”. Is het niet vreemd, dat doctor Black maar niet kan begrijpen, dat een profet, die „bewogen wordt door de Heilige Geest”, toch maar een gewoon mens is, hoewel verlevendigd en begiftigd met de macht Gods? Die dingen kunnen niet verklaard worden op psychologische gronden, noch kunnen de machten en gaven, welke hij bezat, door een mens worden begrepen, hoe geleerd en onderlegd hij ook mag zijn.

Charles Francis Potter tracht zich in zijn boek: „De geschiedenis van de godsdienst” van Joseph Smith af te maken door hem een „psychologisch geval” te noemen. Een dergelijke tekening is echter het bewijs van een zeer oppervlakkige studie van des Profeten leven en karakter. De schrijver ziet evenwel verder dan het leven van de Profet en overweegt de resultaten van zijn werk in hetgeen zijn volgelingen na hem tot stand brachten. „Als wij Jezus' uitspraak: „Aan de vruchten zult gij ze kennen” voor waar aanne-

(Vervolg op blz. 28).

Nieuwjaars-
groeten

*„Uren, dagen, maanden, jaren,
Vliegen als een schaduw heen...”*

Hoe waar zijn deze woorden. De bijna drie jaar, die wij nu reeds in Uw midden hebben doorgebracht, zijn voorbij gesnel. Veel hebben wij in deze drie jaar meegemaakt, en al hebben wij wel eens met tegenwind gezeild, het schip der Nederlandse Zending is altijd behouden in de haven aangekomen.

En dat is zeker wel voor een groot deel te danken aan de bereidwilligheid en hulpvaardigheid van onze Nederlandse leden. Want hoewel vele goede krachten naar Zion vertrokken, behoeft 1948 geenszins onder te doen voor 1947, dat jaar van grote vooruitgang. De Zending blijft groeien, ondanks het feit, dat vele heiligen naar Amerika immigreren.

In het afgelopen jaar traden weer velen tot de Kerk toe, waardoor de leegten gevuld werden, ontstaan door de immigratie naar Zion. De nieuwe leden begrijpen hun taak en zijn even verlangend de evangelieboodschap, welke hun hart verblijdde, aan anderen uit te dragen. Met grote dankbaarheid hebben wij dit aan het einde van het jaar kunnen constateren.

Onze oprechte dank gaat uit naar allen, die ons hun medewerking gegeven hebben, voor alles, wat zij deden om de Nederlandse Zending vooruit te helpen. Moge de Here U in dit aangevangen jaar zegenen en nabij zijn, is de oprechte wens van

Uw broeder en zuster in het Evangelie,

Cornelius Zappey.
Adriana M. Zappey.

Van links naar rechts: 1e rij: Pieter Vlam; Paul D. Levie. 2e rij: Joseph E. Ströbel; Merrill G. Shupe; Herman Uffens; Bowe de Vries; Walter J. Coyne; Albert P. Sievets. 3e rij: H. Jex Tobler; Kenneth B. Done; Clyde K. Rudd. 4e rij: Aartje van Os; Blanche H. Koyle; Margaret van de Graaf; Barbara Stephenson; Tine Plaizier. 5e rij: Robert H. de Boer; Wayne H. Thornock.

Van links naar rechts: 1e rij: LeGrand D. Hubbard; Dean C. Odenwalder; Robert W. Willis; Clarence Israelsen; Arthur R. Garfield; Ferrin L. Allen. 2e rij: Hal G. Moore; Nicolaas Stolk; Leroy E. Spackman; Ronald D. Venema; W. Dean Hart; Harold Hoffman. 3e rij: Floyd G. Hase; Robert R. Smith; Elzo J. Maathuis; William Hofmann. 4e rij: Kenneth Bement; William B. Hesterman; Robert W. Timmerman; Barry H. Avery. 5e rij: Ford R. Paulson; Clifford C. Sorensen; Marion T. Millett; Norman Wade; Joseph A. Schutz; Joseph G. Wood. 6e rij: Richard M. Koplin; Adrian L. Giles; Joseph W. Fiet; August W. Jausse; Cornelis van Rij; Hyrum Plaas. In het midden: Hendrik de Boer; Anna B. de Boer.

Van links naar rechts: 1e rij: Glenn Boyer; Howard P. Vause; Dennis Visser; William H. Davis; S. Kenneth Bacon; Lynn Roberts. 2e rij: Francis W. Robison; Albert L. Fisher; Blain F. Anderson; Don Bell; Jesse D. Curtis; Glen E. Young. 3e rij: Stuart S. Zaugg; Ralph H. Steenblik; James E. Denos; Ronald H. Poelman. 4e rij: Jay P. Bills; James H. Lyman; S. John Bennett; Hayle Buchanan. 5e rij: Ralph C. Wagner; Richard W. Stokes; Leroy N. Barker; Paul E. Jacobsen; Ephraim J. W. Bjerman; Edward R. Wirick. 6e rij: Meade E. Nielson; Wilford E. Hubert; Fred Schouten; John R. Bench; Frank L. Cottrell; Albert G. Noorda. In het midden: Verda V. Stucki.

Van links naar rechts: 1e rij :Golden W. Woodruff; Homer M. Jensen; Delmar B. Davis; Joseph H. Steenblik; Harold W. Atkins; Evan W. Lee. 2e rij: Gene K. Edvalson; Conrad W. Bolter; William R. Meesters; Ben R. Heywood; Allen R. Schvaneveldt; Kenneth A. Glauser. 3e rij: Hyrum S. Young; Peter H. van Oostendorp; N. Blaine Belnap; Joseph Schmidt. 4e rij: Benjamin Reed; Glenn C. Hiett; James M. Duffin; Voyd Zundel. 5e rij: Glenn A. Lloyd; Lothar Nestman; Richard L. Finlinson; Curt Woller; Jesse F. Heath; Kwenden V. Nelson. 6e rij: Jacob van Goor; Erich Wierz; Ray V. Zobrist; C. John van Beekum; Steve Meyer; Lewis H. de Young. In het midden: Beatrice Uffens.

Van links naar rechts: 1e rij: Jacoba Dinkelman; Hendrik Dinkelman. 2e rij: Cleona E. Miller; Jacob Kapp; Thelma P. Davidson. 3e rij: Rebekka Jansen; Gerardus Scheuller; Johanna Scheuller; Stanley B. de Jong; Johanna van de Hazel. 4e rij: Wallace D. Stevens; Beth Modderman; Ivan M. van Leuven. 5e rij: Madison E. Morrell, M. George Tonks.

A. D. Jonkees

PRIESTERSCHAP.

Wanneer deze regels onder de ogen van onze lezers komen, heeft het nieuwe jaar reeds zijn intrede gedaan en is ook het jaar 1948 deel geworden van de geschiedenis van dat veelbewogen tijdperk, hetwelk door profeten van ouds en van deze tijd, zowel als door de Verlosser der wereld zelf, het laatste der dagen wordt genoemd. Indien wij de toestand in de wereld en de gebeurtenissen, die er in plaats

hadden en nog hebben, voor de geest halen, kost het ons geen moeite te geloven, dat wij inderdaad in het laatste der dagen leven.

„Is het hart van velen niet vervuld van vrees voor de dingen, die men verwacht?“ Dit zal ons, het Priesterschapsbestuur in de Nederlandse Zending, niet weerhouden, allen, leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en die het willen worden, van ganser harte een goed en gezegend 1949 toe te roepen. Neen, geenszins zal ons dat weerhouden, want wij weten, wat het betekent, in het laatste der dagen te leven. Wij hebben de stellige overtuiging, dat Uw hart niet van vrees is vervuld, doch van hoop en vertrouwen op een toekomst, die even schoon en glorieus zal zijn als een zonsopgang op een liefelijke Meimorgen.

Gij immers weet — want gij neemt het waar aan de tekenen der tijden — dat onder de sombere en onheilspellende wolken, vol onweersdreiging, de morgen van een nieuw tijdperk gloort. De majesteit van die heerlijke dag is met de afsluiting van het bewogen jaar 1948 een schrede nader gekomen. Laat ons in 1949 arbeiden in het vertrouwen — neen, in het besef — dat de komst van die dag onafwendbaar is, want zij betekent de inlossing van een goddelijke belofte, welke des te eerder in vervulling zal gaan, naar mate wij getrouwer onze taak vervullen, een ieder in het ambt, dat hij of zij heeft ontvangen.

Laten wij daarom, bij het begin van het nieuwe jaar, ons opnieuw bezinnen op het werk, dat ons wacht. Het Priesterschapsbestuur als zodanig is nog jong, het is nog geen vol jaar in functie. Doch wij gaan voort met een biddend hart, in het vaste voornemen te steunen en te

helpen, waar dit mogelijk en nodig is, met dit devies voor ogen: Het Priesterschap te eren en de Priesterschap te dienen, zoals de Meester dat van ons verlangt.

E. IJst

Het Priesterschapsbestuur der
Nederlandse Zending:

Arie D. Jongkees, president.

Eege IJst, 1e raadgever.

Jan den Butter, 2e raadgever.

J. den Butter

De Zusters Hulpvereniging

✕

T. H. Kemker

Wederom ging een jaar voorbij. Ons hart is met grote dankbaarheid vervuld jegens onze Hemelse Vader, dat wij de gelegenheid hadden in Zijn wijngaard te mogen arbeiden. Wij hebben getracht Hem te dienen, maar toch weten wij, dat het altijd beter had gekund. En in ons hart leeft de wens in het nieuwe jaar beter te doen. Wij zijn onze zusters en broeders dankbaar, die in het afgelopen jaar met ons hebben samen gewerkt. Velen vertrokken naar Zion, waar een nieuwe taak hen wacht. En voor ons, die achterbleven, betekent dit zeer zeker, dat wij onze krachten moeten inspannen, opdat hun arbeid hier niet vergeefs is geweest. Zo hopen wij, dat alle organisaties der Kerk dit jaar gezegend mogen worden met grote vooruitgang. Ook de Z.H.V. verloor door vertrek naar Zion vele harer leden, doch vele nieuwe leden meldden zich aan, zodat een zeker evenwicht behouden mocht blijven.

Zusters, een grote taak rust op onze schouders. Dat God U allen mag zegenen met gezondheid en kracht om het vrijwillig aanvaarde werk ten uitvoer te brengen tot vooruitgang van Zijn Kerk en verheerlijking van Zijn naam, is de wens en bede van

Het Z.H.V.-Hoofdbestuur:

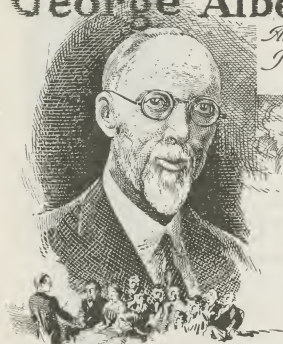
- A. Zappey, raadvrouw.
- T. H. Kemker, presidente.
- R. v. d. Veur, 1e raadgeefster.
- M. Schouten, 2e raadgeefster.
- M. v. Zeben, secretaresse.
- A. Diepeveen, overzienster handwerken.

Van boven naar onder: R. v. d. Veur, M. Schouten, M. v. Zeben, A. Diepeveen.

George Albert Smith ~

Achtste President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Op 4 April 1870 geboren te Salt Lake City

Op dertienjarige leeftijd begon hij reeds in zijn eigen onderhoud te voorzien als bediende in een klerenwinkel

Ondanks de ondervonden tegenstand volbracht hij met succes een zending in de Zuidelijke Staten van Amerika.

Hij bekleedde vele vertrouwensposten bij verschillende verenigingen: bijv. in de Zondagsschool, de O.O.V. en vele landelijke organisaties. Hij was voorzitter en organisator van de „Utah Pioneer Trails and Landmark Association”, een vereniging, die vele historische plaatsen van een gedenkteken heeft voorzien

In 1903 werd hij tot Apostel gekozen.

Hij presideerde de Europese Zending, waarbij zijn stem gehoord werd in paleizen en nederige woningen

De inboorlingen van Hawaï, Tahiti, Samoa, Tonga en andere Zuidzee-eilanden vereen hem. — Vele Amerikaanse Indianen noemen hem hun vriend.

In de Padvinderij ontving hij de onderscheiding van de zilveren buffel.

Op 21 Mei 1945 werd George Albert Smith in de schone Salt Lake Tempel ondersteund en bevestigd als achtste President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

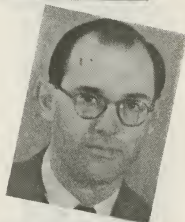

waakt op dan en doet toch iets
meer dan dromen van
't hemelse schoon.

Wat is heden? Het heden is kort en toch ook weer lang. Iedere dag, die wij beleven, is heden. Besteden wij het „heden” wel nuttig? Voor Hij ten hemel voer, zeide God's Zoon: „Ik ga henen om u een plaats te bereiden, opdat gij moogt komen waar Ik ben.” Denkt U niet, dat allen, die op deze plaats aankomen, gelukkig zullen zijn? Jezus Christus is onze Heiland en Zaligmaker. Hij heeft ons verlost. Wiens verlosser zult gij eens zijn? Op de eerste dag van het nieuwe jaar wensen wij elkaar geluk, doch wij beseffen helaas te weinig, dat het geluk van ontelbaar velen van ons afhangt. De Heiland, die ons geluk verzekerde, zeide: „Wat gij Mij ziet doen, kunt gij eveneens doen.” Laat ons dan in 1949 niet alleen dromen van het hemelse schoon en van hemels geluk, doch onze dromen in daden omzetten. Dat God u hiertoe de kracht moge geven,

Het Genealogisch-Hoofdbestuur:

Johan W. P. Hamel, president.
Emile Lakerveld, medebestuurslid.
Geonimius Diender, archivaris.

Boven: J. W. P. Hamel
Midden: E. Lakerveld
Onder: G. Diender

De J.M. en J.V.-O.O.V.

Bij de aanvang van het nieuwe jaar zenden wij onze beste wensen aan alle leden der Kerk, maar in 't bijzonder aan onze O.O.V.-leden.

Een nieuw jaar ligt voor ons, en, terugziende op het jaar, dat achter ons ligt, kunnen wij zeggen, dat er weer enige vooruitgang in onze organisaties te bespeuren valt. Natuurlijk zijn er ook, die niet ten volle gebruik gemaakt hebben van de hun geschonken talenten.

Maar padvindders, M.-mannen en oudere leden, met vereende krachten zullen wij trachten dit jaar te bereiken, wat ons in 1948 niet mocht gelukken. Wij zullen trachten, het Evangelie zó te leven, dat velen naar onze klassen getrokken worden.

De Here zeide: „Strijdt om in te gaan“. Dat zal ons doel voor 1949 zijn. Dat God U moge zegenen en helpen bij Uw streven om Zijn Koninkrijk te helpen opbouwen, is de bede van

Het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur:

Egbert van Komen, president.
Cornelis Th. Rossaert, 1e raadgever.
Petrus J. Kruse, 2e raadgever.
Theodorus Leeman Jr., secretaris.

1. E. van Komen
2. C. Th. Rossaert
3. P. J. Kruse
4. Th. Leeman Jr.

W eer is een jaar vergleden, ook voor onze O.O.V.-ers. We zien terug en vragen ons af: „Waren we goede leiders, getrouwe leden, hebben we alle kansen benut, welke ons aan ontwikkeling geboden werden? Hebben we gestreefd naar opbouwende, moreel verantwoorde ontspanning? Zijn we betere mensen, betere Heiligen der Laatste Dagen geworden?” Zo niet, dan haperde er iets aan ons verenigingsleven. Onderling vereend moeten we vooruit gaan, moeten we op hoger plan komen, boven het banale uit. Driehonderdvijfenzestig kostelijke dagen zijn voorbij en keren niet terug, maar Gode zij dank, Hij heeft ons weer een nieuw jaar bereid. Het ligt voor ons als een blank en onbeschreven boek. Geliefden, laat ons het Evangelie in onze O.O.V. zó beleven, dat de bladzijden gevuld worden met het waardevolste, dat het leven ons bieden kan! Met de warmste gevoelens danken wij allen, die in het afgelopen jaar met ons op zo prettige wijze hebben samen gewerkt. Onze beste en hartelijkste wensen gaan uit naar onze werksters in de O.O.V.: de lieve, wijze Bijtjes, de charmante Juniormeisjes, de vooruitstrevende Arenleessters en de ernstige Seniorzusters.

Moge God U allen rijkelijk zegenen en behoeven, is de wens van het

J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur:

Tine C. Hartman-Spaans, presidente.
 Hanna M. Vlam-Gysler, 1e raadgeefster.
 Geertruida M. Otto-Buddingh, 2e raadgeefster.
 Annie W. Hartman, secretaresse.
 S. Elisabeth v. d. Toolen, ass.-secretaresse.
 Helena C. Bakker-Hartman, ass. bijhoudster.
 Alida M. Nievaart-Hubert, medebestuurslid.

DE ZONDAGSSCHOOL

R. Schippers

Geliefde Zusters en Broeders,

Wederom is een bladzijde van het Boek der Eeuwigheid, waarin trouw alles wordt opgeschreven, omgeslagen. Uit deze boeken, die beschreven zijn met onze daden, zullen wij geoordeeld worden.

Laten wij, met de hulp van het Evangelie van Jezus Christus, dat in zijn volheid hersteld is, deze nieuwe bladzijde beschrijven met Gode welgevallige daden, dan zal het dat „Gelukkige nieuwe jaar” worden, dat u toegewenst wordt door

A. G. Rietveld

M. J. van Os

HET ZONDAGSSCHOOL-
HOOFDBESTUUR:

Rinze Schippers, president.
Matthijs J. van Os, 1e raadgever.
Arie G. Rietveld, 2e raadgever.
Jan Schippers, secretaris.

J. Schippers

(Vervolg van blz. 7).
ling, waaraan alle behoeften en vormen onderworpen dienen te worden. In plaats van dienstbaarheid te eisen is haar doel door ontelbare kanalen haar leden te helpen bij hun streven naar zaligheid.

De Kerk en het maatschappelijk leven.
De mens vindt op aarde zijn grootste bevrediging in de omgang met anderen. De Here schiep ons niet als kluisenaars, doch plantte in ons het verlangen samen te leven en een gezin te stichten. Door deze drang ontstonden steden en de Kerk moet in die steden het middelpunt vormen voor de verwerkelijking der idealen, die in een dergelijke gemeenschap dienen te worden nagestreefd. De Kerk voorziet in die maatschappelijke omgang door haar avondmaalsdiensten, de bijeenkomsten van priesterschap en onderorganisaties, haar gezamenlijke pogingen om voor de armen en behoeftigen te zorgen, en haar ontspanningsavonden. Zij moet op

de bres staan voor het goede, daarbij zowel de sociale, economische en politieke als de geestelijke gebieden bestrijkend. Het hedendaagse leven is zo gecompliceerd, dat geen phase er van zelfstandig en onafhankelijk van anderen kan worden geleefd. De Kerk dient de beschermvrouwe te zijn van alle reinheid en hoogstaande idealen.

De Kerk en de dag des Heren. Ons is geboden de dag des Heren te beschouwen als een bijzonder heilige dag. Het is de Kerk, die ons helpt dit gebod te houden. Zij leert ons tevens de beginselen, die aan deze heiliging ten grondslag liggen. De Here heeft geboden:

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen;

Want voorwaar, dit is een dag voor
(Vervolg op blz. 28).

JEUGDWERK

Geliefde werk(st)ers,

Bij het begin van dit nieuwe jaar willen wij U allen hartelijk danken voor de prettige samenwerking, die wij van U mochten ondervinden, en wij hopen, ook in de toekomst daarop te mogen rekenen.

Wij waarderen wat U in het belang van onze jeugd hebt gedaan, en verzoeken U Uw krachten in dit werk te blijven geven.

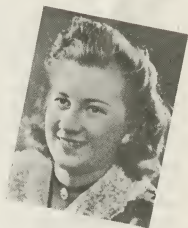
Gaarne, zouden wij zien, dat U alle pogingen in het werk stelde, meer jongens en meisjes van de Kerk onze jeugdklassen te doen bezoeken. Wij gevoelen, dat wij ons best moeten doen meer kinderen van onze leden in de jeugdklassen te krijgen.

Zusters en Broeders, is het vorige jaar U misschien wat moeilijk gevallen, begin het nieuwe jaar met moed, vertrouwen en een grote liefde voor de kinderen.

Dat God in dit nieuwe jaar U daarin moge zegenen, is de wens van het

Jeugdwerk-Hoofdbestuur:

Laura Leeftang-Roth, presidente.
Gerarda Roth-Nederhand, 1e raadgeefster.
Margaretha J. S. v. Straten-Rietveld,
secretaresse.

Boven : L. Leeftang-Roth
Midden : G. Roth-Nederhand
Onder : M. van Straten-Rietveld

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

„Ja, schoenen,” herhaalde zij. „Tenminste, ik denk wel, dat je ze als schoenen kunt gebruiken. Ik heb Tim de huid laten afstroopen van een kniegewricht van een oude os, die vandaag de geest gaf. Hij heeft de huid onder en boven het gewricht doorgesneden en het middenstuk er in zijn geheel afgetrokken. Toen heb ik de ene kant dicht genaaid. Ze zullen wel om je voeten passen, denk ik. Het is in ieder geval beter dan helemaal niets. Hier, probeer het eens.”

Dennis nam zijn „schoenen” in ontvangst en trok ze aan zijn pijnlijke voeten. Men kon het geen net paar noemen, maar zijn hiel gleed als vanzelf in de natuurlijke ronding van het gewricht. Na een paar stappen kwam hij tot de overtuiging, dat hij er wel op zou kunnen lopen.

„Hartelijk bedankt — o, ze zijn prachtig!” betuigde hij, opgewonden langs het vuur stappend. „Ik wed, dat deze schoenen me prettiger zullen zitten dan welk paar ik ooit in mijn leven gehad heb.” „Ik ben blij, dat je ze prettig vindt. De ene dienst is de andere waard, zie je,” antwoordde de weduwe met een blik vol genegenheid op Oom Tim.

Op dat moment kondigde de schrille toon van een fluit aan, dat er iets bijzonders was. Nancy rende naar het hoofdkwartier om te horen wat er aan de hand was. „Nog meer goed nieuws,” riep zij. „Er zijn juist een paar man-

nen met voedsel uit Californië teruggekomen en nu gaan we vanavond dansen.”

„Het komt juist prachtig uit, dat ik nu een paar schoenen heb om te dansen,” lachte Dennis. Hij rees op van de grond en begaf zich met de anderen in de richting, vanwaar het zachte gekras van een viool gehoord werd.

„Joe Shipley klampte zich aan die viool vast, toen hij eigenlijk te moe was om zijn hoofd op te lichten,” vertelde mevrouw Abbott onder het lopen. „Ik vind het wel goed, want niets kan beter de moeheid uit een stram lichaam verdrijven dan een pittige melodie.”

Toen zij aankwamen waren enkele tientallen bezig een reel te dansen. Anderen zaten in een kring rond de dansers in hun handen te klappen en zo de dansers aan te moedigen. Slechts twee van de vijf vrouwen, die zich in het gezelschap bevonden, dansten, doch er vormde zich snel een nieuw paar toen Nancy en haar moeder zich bij het gezelschap voegden. Haar heldere katoenen rokken gaven het toneel een wonderlijk vrolijke noot.

Neil nam onmiddellijk Nancy's hand en voerde haar met zich mee. Nu wilde Dennis wel, dat hij wat vlugger gereageerd had dan Neil. Sterker wenste hij dit toen de oude meneer Winegar zijn arm greep en zeide: „Kom jongen, dans mee en sta daar niet zo schaapachtig te kijken.”

Dennis was die vreselijke avond in Iowa nog niet vergeten, toen hij gedwongen werd mee te dansen. Hij verlangde er niet naar iets dergelijks nog eens door te maken, maar toch wilde hij niet dat iemand op de gedachte zou komen, dat hij jaloers op Nancy was. Hij voegde zich dus bij de dansers en zwierde lustig rond, voor zover zijn vreemde ossenhuidschoenen hem toestonden.

Eenmaal zag hij de Kolonel in grote verbazing naar het toneel kijken. Later vertelde een der mannen, dat de bevelvoerende officier gezegd had: „Nooit in mijn leven heb ik zo'n dwaas stel mensen gezien. Uitgeput en hongerig strompelen zij het kamp binnen, om even later na slechts een halve maaltijd rond te zwieren als de gelukkigsten aller mensen.”

Als hij zich bewust was geweest van de vele moeilijkheden, die het Bataljon in de komende dagen moest overwinnen, zou hij zich zeker verheugd hebben over het feit, dat de mannen tenminste deze uren van ontspanning gehad hadden. Het doel van het Bataljon, een weg naar Californië te banen, scheen reeds aan de grenzen van het te betreden gebied tot mislukking gedoemd, zoveel hindernissen plaatsten zich op zijn weg.

De mannen trokken over een zeer ruwe bergtop, waarna hun weg voerde door een afgrond, aan weerszijden begrensd door massieve rotsblokken. Zo nauw en diep was deze afgrond, dat de rotsen uitgehouwen moesten worden, teneinde de wagens doorgang te verlenen.

Toen zij de andere morgen op het punt van vertrekken stonden, riep James naar Dennis: „Van-

daag zal ik je wat interessants laten zien.”

„Ik hoop, dat het iets te eten is,” grinnikte Dennis.

„Niets daarvan. Maar misschien valt er toch wel wat te eten. Het is een huis. Het huis van een blanke. Als de weg niet te veel hindernissen oplevert, zullen we in de namiddag de Warner-ranch bereiken, zegt Charbonneaux.”

„Het huis van een blanke,” herhaalde Dennis langzaam. „Weet je wel, dat ik sinds we in Augustus Fort Leavenworth verlieten geen huis van een blanke meer heb gezien? Betekent het, dat we nu bijna op de plaats onzer bestemming zijn aangekomen?”

„Het betekent, dat we in Californië zijn en niet zo ver meer van San Diego of een der oude zendingsposten.”

Toen zij eindelijk de ranch bereikten en naar het onregelmatig gebouwde huis opzagen, was Dennis bijna zo gelukkig als wanneer hij naar zijn eigen huis gekeken had. Hoewel hij het nog niet wist, wachtte hem echter een grote, aangename verrassing.

Enige dagen later, toen de troep halt hield voor het middagmaal, riep Sergeant Dykes Dennis en gebood hem achter een paar ezels aan te gaan, welke losgebroken en in Westelijke richting naar de heuvels verdwenen waren. In het voorbijgaan riep hij Nancy met hem mee te gaan en voegde er aan toe: „Als we de ezels vinden, kunnen we terug rijden.”

„Dat zal leuk zijn,” glunderde Nancy. „Van de Kolonel mocht ik gisteren ook even rijden. Hij kan wel aardig zijn, als hij maar wil.”

„Dat weet ik,” gaf Dennis peinzend ten antwoord. „Ik denk, dat hij ons wel hard aan moet pak-

ken, anders zouden we er nooit door komen.”

Toen zij tegen de heuvel opklommen kwam er van praten niet veel, omdat de moeizame klim hun daarvoor geen adem liet. Bijna aan de top gekomen riep Nancy evenwel: „Wedden, dat ik het van je win?” en zette er meteen de pas in. Boven gekomen slaakte ze een enkele kreet: „Oh!” en stond toen onbeweeglijk, starend naar het Westen.

„Wat is er?” riep Dennis vragend, zich haastend om bij haar te komen. Haar blik volgend was ook zijn enig commentaar: „Oh!” Na een ogenblik voegde hij er langzaam aan toe: „De oceaan. Eindelijk hebben we dan toch de oceaan bereikt!” In zijn opwindning had hij zonder het zich eigenlijk bewust te zijn Nancy's hand gegrepen. Toen zij een beweging maakte om haar terug te trekken, trok een bos over zijn gebruikte wangen. „We kunnen beter teruggaan om het de anderen te vertellen,” stamelde hij verward.

Nog een lange blik wierpen zij op het uitgestrekte watervlak, als wilden zij dit schouwspel voor goed in hun ziel vastleggen, en keerden toen naar het kamp terug. In hun haast legden zij de afstand terug af in de helft van de tijd, welke zij nodig gehad hadden om naar boven te komen. Terwijl zij langs de compagnieërs snelden, die gereed stonden hun weg te vervolgen, ontmoetten zij Sergeant Dykes, die hen met verwarlijke stem aanriep: „Ik dacht, dat ik jullie uitgezonden had om de weggelopen ezels te zoeken? Hebben jullie ze niet gevonden?” „O nee,” lachte Nancy gelukkig. „We hebben de oceaan gevon-

den.”

Het was heerlijk verder te gaan met het gezicht op de oceaan. Nu behoefden de mannen zich niet door de hete zandwoestijn te slepen of moeizaam over met sneeuw bedekte bergen te trekken. Nu was het niet nodig een weg te banen door dichte mesquitebosjes of met veel moeite brede rivieren over te steken. Nee, nu liep men door zonnige velden en dronk van de heldere, koele bergstromen. Natuurlijk, de mannen hadden nog steeds honger, want het zoutloze vlees gaf hun nimmer een verzadigd gevoel, doch zij wisten, dat het nu niet lang meer zou duren voor ze ander voedsel zouden krijgen.

Binnen enkele dagen bereikten zij de oude katholieke zendingspost Luis Rey, waar zij voorlopig zouden blijven. De zendingspost bestond uit een grote, van in de zon gebakken stenen opgetrokken kerk en een rij kleine gebouwen, die de buitenste muur vormden en een vierkant van drie of vier acres grond insloten, waarop sinaasappel-, peper- en vijgeboomen groeiden. Dennis zag ook een paar druivenstokken, en, o wonder, een waterreservoir, waarin men kon baden en zijn kleren wassen.

Meneer Martin kreeg gedaan, dat Dennis bij hem ingekwartierd werd. Met een gevoel van vreugde betrokken zij met nog een zestal kameraden de vierkante kamer, waarvan de muur grijs van het vuil en de grond nog viezer was.

„De Indianen, die hier gewoond hebben, waren niet erg zindelijk,” merkte meneer Martin op. „We zullen eens moeten zien hoe we deze kamer schoon kunnen krij-

gen, maar we kunnen beter met onszelf beginnen. Ga jij eerst een bad nemen, Dennis. Als je dan terug komt zal ik je kleren meenemen voor een bad."

Hij behoefde niet aan te dringen. Dennis was al weg en na een poos heerlijk rond gezwommen te hebben keerde hij terug om zijn vader zijn broek en shirt te overhandigen met het verzoek: „Be-steedt er niet te veel tijd aan, Pa. Misschien kunnen we in Los Angeles iets nieuws kopen."

„Misschien," knikte zijn vader, „maar intussen zullen we proberen enige lagen woestijnvuil weg te wassen."

Dennis sloeg een deken om, terwijl zijn vader heenging om de „was te doen". Vol ongeduld wachtte hij op het ogenblik, dat hij zijn enig bezit aan kleren weer in ontvangst zou kunnen nemen. Dan kon hij naar buiten gaan om het terrein te verkennen.

Een half uur later keerde zijn vader terug, de broek over een arm gevouwen, en zei met bedroefde stem: „Ik geloof, dat ik teveel mijn best deed het stof er uit te krijgen, of misschien was dat wel het enige wat de rafels nog te zamen hield, in ieder geval viel hij bij het wassen in flarden uiteen. Ik weet niet wat wij nu moeten doen, maar je zult zo lang hier in die deken moeten blijven tot ik iets voor je gevonden heb om aan te trekken."

„Hemel, Pa!" Dennis was in een paniekstemming. „Probeer u vlug iets te vinden? Ik kan hier niet meer zo lang blijven. De wanden krioelen en bovendien heb ik massa's te doen."

„Ik zal mijn best doen, hoor!" beloofde meneer Martin en haastte zich weg.

Dennis zat op de vuile vloer, de deken strak om zich heen getrokken, en wachtte met groeiend ongeduld, terwijl de minuten langzaam, o zo langzaam, voorbij kropen. „Is het niet verschrikkelijk," dacht hij, „Hier zit ik nu, eindelijk op een plaats, waar we voorlopig zullen blijven en ik honderden dingen moet doen, en nu heb ik geen broek. Misschien krijg ik er ook wel geen. Misschien moet ik wel naar Californië in deze deken. Zou Pa me zijn broek willen lenen, terwijl ik ga eten?"

Tegen de tijd, dat zijn vader terug kwam, had hij zich tot de hoogste graad van opwinding opgewerkt. Haastig sprong hij op: „Hebt u geluk gehad, Pa? Hebt u iets gevonden?"

„Nog niet, jongen," antwoordde zijn vader, ondanks de ernst van de toestand glimlachend, „maar er is iets onderweg. In het hele kamp is geen stuk goed te vinden, doch het is mij gelukt een stuk wagenzeil te bemachtigen. De vrouw van je Oom Tim zal daaruit een broek voor je fabriceren. Het zal wel even duren, maar je moet geduld hebben. Het was alles wat ik kon doen."

„Oh!" kreunde Dennis, op de vloer terug zinkend. „Hoeveel tijd is er nodig voor het maken van een broek?"

„Ik weet het heus niet," antwoordde meneer Martin, „maar ik ben er van overtuigd, dat de weduwe Abbott, dat wil zeggen alias de weduwe Abbott, het vlugger kan dan wie ook in het gehele land. Die vrouw is de doortastendheid in persoon."

Dennis was zij echter nog niet vlug genoeg en vol ongeduld wachtte hij tot het bijna donker

was. Zijn vader ging wat eten en even later hoorde hij Nancy's stem zijn naam roepen, terwijl zij langs de gebouwen liep, waarin de soldaten gehuisvest waren. Een ogenblik streed hij met een vreselijke besluiteloosheid. Wat zou hij doen? Roepen en zijn nieuwe broek in ontvangst nemen, gewikkeld in een belachelijk makende deken, of zich stil houden en zo de kans verspelen nog vanavond in het bezit van dat vurig begeerde kledingstuk te komen? Waarom bracht de moeder hem de broek niet, in plaats van dat kind te sturen? Vrouwen

hadden nog voor geen cent begrip van iemands toestand. De stem naderde en daarmede de beslissing. Neen, wat ook de gevolgen zouden zijn, hij kon die kostbare broek niet buiten zijn bereik laten gaan. Verscholen achter de opening, die als deur fungeerde, de deken strak om zich heen, riep Dennis: „Hier ben ik.” Toen strekte hij zijn hand uit. Een ogenblik later werd zijn moedig besluit beloofd doordat de onzichtbare Nancy zijn nieuwe broek in zijn hand duwde.

(Wordt vervolgd).

(Vervolg van blz. 22).

u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen;

Niettemin zullen uwe beloften in gerechtigheid op alle dagen en ten allen tijde opgeofferd worden;

Doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden voor uwe broederen en voor den Heere.

En op dezen dag zult gij geen ander ding doen, dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten doen toebereiden, opdat uw vasten volkomen zij, of met andere woorden, dat uw vreugde vol moge zijn.

Voorwaar, dit is vasten en gebed,

of in andere woorden, verheuging en gebed.”

L. & V., afd. 59 : 9-14.

Volgens deze beginselen moeten wij te samen komen om te aanbidden en onze dagelijkse arbeid op de Sabbatdag laten rusten.

De Heiligen der Laatste Dagen verheugen zich lid te zijn van de ware Kerk van Christus op aarde. Het verheugt hun, dat zij de plaats der Kerk begrijpen, evenals haar verhouding tot het Evangelie. Ieder lid der Kerk maakt deel uit van de grote goddelijke instelling, die God op aarde vestigde voor het welzijn Zijner kinderen. Wij zijn er trots op te kunnen geloven in deze grootse instelling, die dezelfde oogmerken heeft als de door Christus in de dagen der eerste Apostelen opgerichte organisatie.

(Vervolg van blz. 9).

men,” schrijft meneer Potter, „moeten wij het Mormonisme zeer hoog aanslaan.” Hij vestigt de aandacht op „de cultuur en het welvaartspeil van Utah” als „ver uitgaande boven dat van verschillende andere Amerikaanse staten”. Hij prijst hun opvoedkundig systeem, hun stedenbouw, hun succes op landbouwkundig gebied en de stichting van hun

„eerste nieuwsblad en universiteit ten Westen van de Missouri”. Hij verwijst naar hun „scholen, die op zeer hoog peil staan, hun literaire verenigingen, theaters en bibliotheken”, en verklaart, dat „de godsdienst onverbreeklijk verbonden is met het leven in de staat”. Natuurlijk maakt hij melding van de godsdienst, ingevoerd door Joseph Smith, de Profet, een godsdienst, zo zegt

meneer Potter, die zijn oorsprong vond in de zieke geest van de stichter. Zijn eigen argumenten spreken evenwel deze theorie tegen. Hoe kan een geest, die ziek is en verduisterd door bedriegerij, zulke opmerkelijke resultaten boeken? Welke macht verhief de volgelingen van deze Profeet tot zulk een begerenswaardige en prijzenswaardige hoogte? Welke diepe overtuiging beïnvloedde hun leven en deed hen streven naar hogere en edeler idealen? Welk diep geheim lag aan hun handelingen ten grondslag en bepaalde hun lot? Vanwaar ontvingen zij de moed, het profetisch gezicht en de vastberadenheid om de hindernissen van vooroordeel en kwade wil neer te halen? Kan een zwakke geest of een gebroken mens zijn medemens door ontzaglijke moeilijkheden leiden? Al deze vragen werden beantwoord door Jezus, toen Hij zeide:

„Maar wacht u van de valsche profeten, dewelke in schaapskleeders tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven. Aan hunne

vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook eene druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzoo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten.”

Matt. 7 : 15-17.

Joseph Smith was een waar profeet van God. Gelijk andere profeten had ook hij het welzijn en het geluk van het mensdom op het oog, doch zijn bedoelingen werden miskend. Hij werd belasterd, vervolgd en ter dood gebracht, doch zijn werk en getuigenis zullen voor immer blijven bestaan. Zijn invloed zal de vervloeking der bozen en goddelozen overleven. Deze kan niet vernietigd worden door „zijn nagedachtenis met onaangename uitspraken te besmeuren”. Zijn godsdienst is het reine Evangelie van Jezus Christus, dat gesteund wordt door de Heilige Schrift en het leven en de werken van degenen, die zijn goddelijke aanstelling hebben erkend. Zijn naam zal voor immer in de bladzijden der geschiedenis opgetekend blijven.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Utrecht.

Op 22 en 23 Dec. werd te Utrecht de gebruikelijke districtsconferentie gehouden. Deze conferentie ving aan met een zeer goed verzorgde programma-avond. Door de aanweziggen werd genoten van het gebodene.

In de op Zondagmorgen gehouden dienst voerden de navolgende sprekers het woord: Oud. Marion T. Millett; Oud. Wilford E. Hubert; Oud. Lothar Nestman; Oud. Jesse F. Heath; Oud. H. Jex Tobler; Oud Herman Uffens.

Onmiddellijk aansluitend op deze dienst, waarin God's Geest in ruime mate aanwezig was, belegde de Priesterschap een bijeenkomst. In deze vergadering, onder

de leiding van de President van het Priesterschap-hoofdbestuur Oud. A. D. Jongkees, richtten de ouderlingen J. den Butter en A. D. Jongkees het woord tot de verzamelde broederen.

Tegelijkertijd hielden de zendingen onder de leiding van Zendingpresident Cornelius Zappey een inspirerende bijeenkomst.

In de avondvergadering, welke een waardig slot vormde van deze geestelijke feestdagen, voerden het woord: Oud. Paul D. Levie; Oud. Pieter Vlam; Oud. Merrill G. Shupe en de Zendingpresident Oud. Cornelius Zappey.

De ochtenddienst werd opgeluisterd door zang van de zingende moeders van het

„De Ster“

district, terwijl in de avondbijeenkomst de verenigde zangkoren van het Utrechtse district hun gewaardeerde medewerking verleenden.

Doopdiensten.

Op 7 November j.l. werd te 's Gravenhage gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maria Hendrika Neitts.

Op 5 December j.l. werden te Groningen de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jan Meyer; Johan van Weesep; Johannes Stoffers en Margaretha L. M. Stoffers-Kratofill.

Op 8 December j.l. werden te Amsterdam de navolgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jan Dijkman; Willem C. G. C. v. Capelle en Frederik W. Carston.

Ingezegend.

Te Arnhem werden op 7 November j.l. ingezegend: Josephina Maria Beumkes, dochter van Bernard N. Beumkes en Jeane B. Kramer; en Jeane Berendina Hommerson, dochter van Marinus C. Hommerson en Jeane B. Kramer.

Op dezelfde datum werd te Amsterdam ingezegend: Hans IJlst, zoon van Hans IJlst en Andrieske N. Kemker.

Op 5 December j.l. werden de navolgende kinderen ingezegend:

Te Groningen: Cristina W. Stoffers, dochter van Johannes Stoffers en Margaretha L. M. Kratofill.

Te Zutphen: Johanna Gerdina Hekkelman, dochter van Hein J. Hekkelman en Hendrika Verhoeven.

Te 's Gravenhage: Arthur Dirk Rorye, zoon van Dirk R. Rorye en Grietje Roelofs.

Te Amsterdam: Adriana Hermina Clasina v. d. Veer, dochter van Adrianus J. L. v. d. Veer en Agatha P. de Boer.

Te Dordrecht: Josua Albertus en Albertus Jacobus Uitdenbogaard, zoons van Jacobus Uitdenbogaard en Pieternella A. Sandman; en Cornelia Kollmann, dochter van Maarten A. Kollmann en Jacoba de Vries.

Op 19 December j.l. werd te Soerabaja, Ned. Oost Indië, ingezegend: Nancy Madelon Poolman, dochter van Justus C. H. Poolman en Madelon E. N. Gyr.

Geordend

Op 14 Nov. j.l. werd Johan Witkamp te Arnhem tot Diaken en Hendrikus B. v. Grol tot Priester geordend.

Op 5 December j.l. werd te Rotterdam Hendrik Kome tot Diaken geordend.

Op dezelfde datum werden Cornelis Bandt te Den Helder en Abraham G. v. Wijk te Haarlem tot Diaken geordend; Hendrik H. Hielkema werd te Zeist eveneens tot Diaken geordend.

Op 12 December j.l. werd te Amsterdam Hans Niesen tot Priester geordend en Marinus C. Halling tot Diaken.

Op 15 December j.l. werd te Utrecht Willem C. de Juncker tot Diaken geordend.

Op 26 December j.l. werd te Schiedam Wouter de Haan tot Priester geordend.

Op 2 Januari j.l. werd Dirk van Straten te Rotterdam tot Leraar geordend, terwijl Arie v. d. Noort, Jan Breedveld en Nicolaas de Jonge tot Diaken werden geordend.

Zestig jaar gehuwd.

Op 16 Februari a.s. hopen br. en zr. Jan Koopal-v. d. Wal hun diamanten huwelijksfeest te vieren. Wij wensen dit paar van harte geluk met deze unieke gebeurtenis, en hopen, dat zij nog menig jaar in goede gezondheid mogen doorbrengen.

Br. en zr. Koopal zijn sinds 1913 getrouwe leden der Kerk. Beiden verheugen zich in een goede gezondheid, „wat“, zegt br. Koopal, „wij te danken hebben aan het feit, dat wij altijd hard hebben moeten werken. Werken maakt gelukkig en je blijft er gezond van“.

Moge de Here de beide drie-en-tachtig-jarigen zegenen en hun temidden hunner kinderen een gelukkige en vredige levensavond schenken.

Veertig jaar gehuwd.

Op 11 Februari a.s. hopen Oud. en zr. A. v. Buuren-Terlouw de dag te herdenken, waarop zij voor veertig jaar in het huwelijk traden.

Wij wenssen ook dit bruidspaar van harte geluk met deze heuglijke dag.
Oud. v. Buuren's adres is: Kameliastraat 20a, Rotterdam Zuid.

Vijf en dertig jaar gehuwd.

Op 21 Januari j.l. herdachten Oud. en zuster Pieter Dirkmaat-Haselager de dag, waarop zij voor vijf en dertig jaar in het huwelijk traden. Dit feit vermelden wij speciaal voor de vele vrienden, die Oud. en zuster Dirkmaat, die kortgeleden naar Zion immigrerden, in Nederland achterlieten. Hun adres is: 160 - 4th Ave., Salt Lake City. Wij voegen onze hartelijke gelukwensen bij de vele, welke het bruidspaar ongetwijfeld nog zal ontvangen.

Wijzigingen in besturen.

Met ingang van 1 Februari a.s. wordt Oud. Emile Lakerveld eervol van zijn ambt in het hoofdbestuur der Genealogische Vereniging ontslagen, met een woord van dank voor het vele werk, door hem ten behoeve van deze vereniging verricht.

Op 4 Januari j.l. werd Adriana J. Stolk van Rotterdam als lid van het muziekcomité opgenomen.

Op zending geroepen.

Op 7 Januari j.l. werd Aartje van Os van de Vlaardingse gemeente op zending geroepen en als zodanig op het hoofdkantoor der Zending bevestigd.
De Vlaardingse gemeente bood haar, alvorens zij haar zendingsarbeid op het hoofdkantoor aanvaardde, een prettige en goed geslaagde afscheidsavond aan.

Verplaatsing van zendelingen.

Op 28 December j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Wilford Hubert van Zeist naar Apeldoorn (als gemeentepresident); Allen R. Schvaneveldt van Dordrecht naar Amsterdam Noord als (gem. pres.); Lewis de Young van Groningen naar Zeist als (gem. pres.); William Hofmann van Hilversum naar Dordrecht; Howard Vause van Rotterdam naar Zeist; Ronald D. Venema van Amsterdam naar Leeuwarden; Edward R. Wirick van Hilversum naar Groningen; Merrill G. Shupe van Utrecht naar Apeldoorn (als districtspres.); Albert Sieverts van Amsterdam naar Utrecht (als districtsresident); Ronald Poelman van Amsterdam Noord naar Groningen (als

gemeentepresident); William Davis van Groningen naar Amsterdam (als gemeentepresident); Stephanus Meyer werd aangesteld als gemeentepresident van Dordrecht; Richard Stokes van Zutphen naar Schiedam (als gemeentepresident); James E. Denos van Vlaardingen naar Zutphen (als gemeentepresident); Jacob Kapp van den Helder naar Vlaardingen (als gemeentepresident); Ivan van Leuven van Zutphen naar den Helder (als gemeentepresident); Dennis Visser van Leeuwarden naar Zutphen.

Groeten uit Zion.

Geliefde zusters en broeders,

Aangezien het mij niet mogelijk was persoonlijk afscheid van U allen te nemen, benut ik deze gelegenheid om U een hartelijk vaarwel toe te roepen en U te danken voor al hetgeen door U voor mij gedaan werd. Het was mij een grote vreugde met zovelen Uwer kennis te maken. Moge de Here U zegenen en wij elkaar eenmaal weerzien, is de bede van Uw broeder in het Evangelie,

H. Hommes.

Vertrokken.

Op 1 December j.l. vertrokken de navolgende personen naar Amerika:

Anna F. M. Woltjer uit Amsterdam, Wilhelmina Schouten uit 's Gravenhage, Dirk Tijnstra, Klazine Tijnstra-Zandstra en Marie M. M. Tijnstra uit Leeuwarden.

Op 7 Dec. j.l. vertrokken naar Amerika: Klaas de Boer, Hermina de Boer-Bakker en Gerrit de Boer.

Op 10 December j.l. vertrok Willem C. G. C. van Capelle van de gemeente Amsterdam met zijn echtgenote Wilhelmina A. M. van Capelle en zijn dochter Alida J. v. Capelle naar Amerika.

Op 11 December j.l. vertrokken de navolgende personen naar Amerika:

Uit de gemeente 's Gravenhage: Hendrik D. Mieremet, Egbertha Mieremet-Kapteyn, Robert D. Mieremet en Richard B. Mieremet, Stephanus Asmus.

Uit de gemeente Rotterdam:

Jacobus van Beekum, Margrietha van Beekum-Jelderda, Johannes C. van Beekum, Hendrik Kome, Borsje Kome-Voorspuy, Catharina H. Roth, Anthonia Sehlmeier-Dijkgraaf en echtgenoot, Johan H. Sehlmeier, Adriaan W. Sehlmeier, Arie van Vliet, Aletta J. van Vliet-Grondel.

Uit de gemeente Utrecht: Bernard de Juncker.

Uit de gemeente Amsterdam:
Christina IJlst, Jacob Greeff, Antje Greeff-IJlst, Remi H. Greeff, Ank J. Greeff, Hans Greeff, Jacob Greeff, Sebilla H. J. Bakker-Matten, Anna Brinksma, Elizabeth M. Brinksma-Bakker, Sebilla H. J. Brinksma, Minke Brinksma, Hans IJlst, Andrieske N. IJlst-Kemker, Marjo IJlst, Hans IJlst, Adriana J. van Keizerswaard.

Uit de gemeente Arnhem:
Elisabeth A. Holtermans-Bijpost.

Uit de gemeente Groningen:
Pieter Oenes, Antje Oenes-Bosklopper, Klaas Woltjer.

De Nederlandse Zending verliest in deze zusters en broeders menige trouwe en harde werk(st)er, die altijd pal gestaan hebben voor de Kerk in Nederland. Moge de Here hen allen rijkelijk zegenen in het nieuwe, zelf gekozen vaderland.

Speciale gebeurtenissen.

Op 7 December j.l. werd te Oosterbeek bij Arnhem een goed geslaagde speciale openbare vergadering gehouden en op 9 December j.l. te Zeist.

Ook te Groningen en Hengelo werd in de afgelopen maand een speciale vergadering gehouden.

Men heeft ons verzocht door middel van deze rubriek bekend te maken, dat te Zwolle de Zondagsschool om 10.30 uur en de avonddienst om 5 uur n.m. gehouden worden in de Bloemendalstr. 11.

Tevens verzocht men ons bekend te maken, dat de avonddienst, welke des Zondags te Leiden gehouden wordt aan de Hoogewoerd 87, om 4 uur n.m. aanvangt.

Onze „Ster“-correspondenten melden het volgende:

Op 7 December j.l. bood de Utrechtse gemeente de familie de Juncker, welke op 11 December naar Zion vertrok, een afscheidsavond aan. De familie de Juncker zal in het verre land nog met veel vreugde terugdenken aan deze prettige avond.

Op dezelfde datum werd te Groningen eveneens een afscheidsavond gegeven en wel ter ere van de familie Oenes, die op 11 December naar Amerika vertrok. Deze familie zal zeer gemist worden in onze gemeente in het hoge Noorden.

De Haarlemse gemeente vierde op 11

December feest. Op die datum herdachten Oud. en zr. Dinkelman, sinds geruime tijd op zending in Nederland, de dag, waarop zij voor 25 jaar in het huwelijk traden. Het was een avond, waarvoor alle medewerkenden zich veel moeite getroost hadden. Oud. en zr. Dinkelman zullen dan ook met blijdschap aan deze voor hen zo heuglijke dag kunnen terugdenken.

Op 18 December j.l. organiseerde het bestuur van de Amsterdamse gemeente een gevarieerde programma-avond, waaraan een aan de radio-omroep verbonden gezelschap medewerking verleende. Het was een geslaagde avond.

Op 19 Dec. bezocht het Groningse zangkoor Assen, wat door de leden deze gemeente zeer op prijs werd gesteld.

Ook uit Amsterdam ontvingen wij bericht van een zeer geslaagde en succesvolle Z.H.V.-bazar.

Oudergewoonte is in de kerstweek door nagenoeg alle organisaties der Zending het Kerstfeest op luisterrijke wijze gevierd. Uit vele gemeenten, te veel om hier afzonderlijk op te noemen, kwamen berichten binnen van kerstvieringen door Zondagsschool, O.O.V., Jeugdwerk, Z.H.V., gecombineerd of afzonderlijk. Wij zijn er zeker van dat de viering van de geboorte van onze Heiland alle leden dichter bijeen heeft gebracht en allen het vaste besluit hebben genomen in het juist aangevangen jaar deze band steeds nauwer aan te halen.

Te Dordrecht is door de leden der gemeente op 31 December j.l. op gezellige wijze de jaarwisseling gevierd. Er werden toespraken gegeven, liederen gezongen en muziek ten gehore gebracht. Ook de oud-Hollandse tractatie van oliebollen ontbrak niet. Een voorbeeld, dat aan het einde van dit jaar zeker navolging verdient.

Op 4 Januari j.l. werd te Utrecht de Z.H.V.-districtsconferentie gehouden, die door vele zusters werd bezocht.

Wat komt:

29-30 Januari: conferentie te Rotterdam.
29 Jan. in het gebouw: Bas Jungeriusstraat 121, des avonds 7.30 uur: gevarieerde programma-avond.

30 Jan.: 10.30 uur v.m. en 5 uur n.m. openb. vergadering in gebouw „Odeon“, Gouvernestraat 50-72.

12-13 Febr.: conferentie te 's-Gravenhage.